

den med i Betragtning som Motiv for det Resultat, hvortil man skal komme ved at behandle det Slags Sager. Jeg for mit Vedkommende lider nu, som det ærede Medlem veed, ikke af denne Sentimentalitet. Det ærede Medlem veed meget godt og udtalte det ogsaa, at jeg sætter Priis paa en Forandring i den bestaaende Skovlovgivning, og at jeg ikke hører til dem, som have Frygt for, at der i den Henseende gives stor Frihed; men hvad jeg er meget bestemt imod, er, at vi, inden man er kommen til et Resultat med Hensyn til det hele Spørgsmaal om Skovvang, ikke alene for Folkethingets og for Regjeringens, men ogsaa for Landsthingets Vedkommende, altsaa inden vi kunne komme til at forandre Forordningen af 1805, stykkeviis gjøre Undtagelser, og det meget betydelige Undtagelser, fra denne Forordning med Hensyn til betydelige Skovstrækninger, som sælges af det Offentlige. Har man Tvivl om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at gaae saa vidt i Henseende til Forandringer i Skovlovgivningen af 1805, som det i forrige Rigsdagssession blev foreslaaet af Regjeringen, og er det tvivlsomt, om man fra det andet Things Side vil gaae saa vidt, som maastee et Fleertal i Folkethinget, naar Spørgsmaalet kom til Afstemning her, vilde gaae, saa er det meget betænkeligt og i mine Tanker ikke forsvarligt, at man gaaer hen og gjør en Undtagelse fra denne Forordning af 1805 med Hensyn til saa betydelige Skovstrækninger som Vuderupholms Skovdistrict, det Petersgaardste Skovdistrict og de fælsterste Skove med Undtagelse af Eftebjerg Skov. Dette er i mine Tanker ikke forsvarligt; det er ikke rigtigt fra et legislativt Standpunkt og heller ikke rigtigt ligeoverfor Private. Jeg kan desuden godt begribe, at de, som have større Betænkelighed end det ærede Medlem og jeg med Hensyn til en større Skovfrihed, allerede af den Grund maatte kunne nægte det Lovforslag, hvorom der her handles, deres Stemme. Skulle vi altsaa føre dette Lovforslag frem, troer jeg, at det er nødvendigt, at vi holde os til den bestaaende Skovlovgivning og ikke tilstede, endfjende give Impuls til, andre Undtagelser derfra end dem, hvorom Alle maatte kunne være enige, og dette er Tilfældet, naar vi følge Regjeringens Forslag. Jeg kan igrigt

meget vel forstaae det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem egentligt talt burde have stillet sig, naar han ikke havde været saa forsonlig at gaae med til det Forslag, der er stillet under Nr. 2 til § 1, det nemlig, at han havde sagt: Da jeg finder det absolut urigtigt, at Fredskovsvangen vedbliver at bestaae i sin, hidtilværende Skikkelse, og da jeg haaber at det Fornuftige, der er i dens Afstæffelse, og det Nødvendige og Paatrængende, som for mig ligger i denne Afstæffelse, skal gjøre sig gjældende i den Grad, at vi meget snart ville kunne komme bort fra Lovgivningen af 1805, saa vil jeg principielt være imod enhver Afhændelse af Statskovene, indtil en saadan Forandring er steet, fordi jeg først da kan vide, hvilken Værdi Statskovene i en nær Fremtid ville faae. Dette Standpunkt kan jeg forstaae; jeg kan forstaae, at man nægter sit Samtykke til den af Regjeringen begjærede Bemyndigelse til at sælge de Petersgaardste Skove, Vuderupholms Skovdistrict og de fælsterste Skove med Undtagelse af Eftebjerg Skov; men saa er man heller ikke mere berettiget til at forekaste Regjeringen ved Finanslovens 1ste Behandling, at den er utilbøielig til at sælge de kongelige Skove, thi der blev da ikke Andet tilbage at sælge, end hvad vi med utvivlsom Samvittighedstro kunne bemyndige Regjeringen til at sælge, nemlig Eftebjerg Skov, Ledøie Plantage og nogle Smaaafstykker Lysskove her ved Rjøbenhavn, som man ikke kan have til Hensigt at sælge til Andet end Landstedbrug. Men den Mellemvei, som man i Forslaget under Nr. 2 foreslaaer os at gaae, finder jeg meget betænkelig saavel i principiel Henseende som i Henseende til den Skæbne, Lovforslaget, naar dette Endringsforslag vedtages, kan ventes at faae.

Gad: Jeg vilde gjerne tillade mig et Par Ord med Hensyn til, hvad den ærede Ordsfører nu udtalte. Hans Tale gif jo ud paa, at han meget vel kunde forstaae vort subsidiaire Forslag, men ikke det principale. Den ærede Ordsfører kunde vel begribe, sagde han, at vi ikke ville have solgt disse Skove nu, naar vi troe — ligesom det lader til, at han selv troer —, at der om kort Tid vil foregaae en saadan Forandring i vor Skovlovgivning, at de